

אל: חברי ועדת החוקה, חוק ומשפט
מאת: הייעוץ המשפטי לוועדה

מסמך הכנה – טיוטת תקנות הגנת הפרטיות (הוראות לענין מידע שהועבר לישראל מהאזור הכלכלי האירופי), התשפ"ג-2023

רקע, הערות הציבור והצעה לפתרונות:

רקע

תקנות הגנת הפרטיות (הוראות לענין מידע שהועבר לישראל מהאזור הכלכלי האירופי), התשפ"ג-2023, מוצעות על רקע בחינת חידוש מעמד התאימות (ה-Adequacy) שניתן לישראל בשנת 2011 ובמטרה לשמרו.

מעמד התאימות, דהיינו, סיווגה של ישראל כמדינה שרמת הגנת המידע בה תואמת לרמת ההגנה על מידע אישי הנוהגת במדינות האזור הכלכלי האירופי (ה-EEA), הוא בעל חשיבות רבה במישור הכלכלי ובמישור יחסי החוץ של ישראל, והוא מאפשר להעביר מידע מהאיחוד האירופי והמדינות הקשורות בו (מה שמכונה "האזור הכלכלי האירופי" אל ישראל), ללא צורך במתן ערובות נוספות מצד הגורם האירופי שמעביר את המידע או מצד הגורם שמקבל את המידע מישראל (סעיף 1/45) לתקנות הגנת המידע של האיחוד האירופי, (להלן: "ה-GDPR", General Data Protection Regulations).

בהעדר מעמד תאימות, יידרשו גופים ישראלים, עסקיים וציבוריים, שמקבלים מידע מאירופה, להתחייב באופן פרטני (למשל, בחוזים פרטיים או בהצגת הסמכה למנגנון מתאים) בדבר התקיימות תנאים והגבלות שיחולו על המידע בהגיעו לישראל.

ההסדר לבחינת מעמד התאימות קבוע בסעיף 2/45 לתקנות הגנת המידע של האיחוד האירופי (ה-General Data Protection Regulations, ה-GDPR), וכולל 3 אלמנטים: הראשון, קיומו של שלטון חוק, זכויות אדם וחירות בסיסיים, חקיקה רלוונטית וחוקי הגנת מידע לרבות בקשר להעברות מידע למדינות שלישיות נוספות (קרי, מדינות שאינן חברות ב-EEA) או גופים בינלאומיים. השני, קיומה ותפקודה האפקטיבי של רשות מפקחת עצמאית במדינה השלישית על יישום חוקי הגנת מידע, לרבות סמכויות אכיפה מתאימות ויישום של סיוע ועזרה לנושאי מידע בשמירה על זכויותיהם. והשלישי, ההתחייבויות שהמדינה השלישית נטלה על עצמה במישור הבינלאומי או מחויבויות אחרות של המדינה מכוח אמנות בינלאומיות בפרט ביחס להגנה על מידע אישי, ולרבות מפני גופים ציבוריים. יודגש כי התאימות אינה מחייבת זהות בין ההסדרים בין התקנות האירופאיות והחקיקה המדינתית, אך נדרשת הגנה שהיא לכל הפחות שקולה מבחינה מהותית להגנה שניתנת למידע אישי לזו שחלה באיחוד האירופי.

יוער, כי התקנות המוצעות מהוות מעין "עזרה ראשונה" לצורך שימור מעמד התאימות, בשים לב לכך שחקיקת הגנת הפרטיות בישראל כמעט שלא עודכנה באופן משמעותי מאז נחקק חוק הגנת הפרטיות בשנת 1981. תיקונים שכן בוצעו היו הוספת פרק ב' לחוק – שעניינו הגנה על הפרטיות במאגרי מידע (אף הוא בשנת 1996) ותקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), תשע"ז-2017, אך עדיין נותרו פערים ניכרים בין הדין הישראלי הנוכחי ובין התקנות האירופיות ויש חשש כי ללא התקנות המוצעות יבוטל מעמד התאימות.

להשלמת התמונה יצוין כי מזה מספר שנים מנסה הממשלה לקדם תיקון לחוק, שעניינו עדכון הגדרות והגברת האכיפה (תיקון מס' 14). דיונים בהצעת החוק בתיקון זה החלו בכנסת ה-24 (ובנוסח דומה שלה, בתיקון מס' 11 עוד בכנסת ה-18) ולאחרונה החילה הכנסת רציפות על הצעת החוק. תיקון נוסף, המכונה "תיקון 15" ובו עתידים לבוא לידי ביטוי התיקונים המהותיים של החוק, ברוח תקנות ה-GDPR, נמצא למיטב ידיעתנו, בשלבים סופיים של עבודה לקראת פרסום תזכיר חוק והוא עתיד להתפרסם בשבועות או בחודשים הקרובים.

התקנות המוצעות

בתקנות המוצעות מוצע להחיל על גופים שקיבלו או שעתידיים לקבל מידע אישי המגיע מהאזור הכלכלי האירופי (ממדינות האיחוד האירופאי וכן מאיסלנד, נורבגיה וליכטנשטיין) ארבע חובות רגולטוריות: א. מחיקת מידע לפי בקשת נושא המידע; ב. הגבלת ההחזקה של "מידע שאינו נחוץ"; ג. חובה להקפיד שהמידע מדויק ומעודכן; וד. יידוע נושא המידע ביחס לעניינים מסוימים ובהם זהות בעל מאגר המידע, מטרת העברת המידע, סוג המידע שהועבר וזכותו של נושא המידע לבקש עיון, תיקון ומחיקה של המידע. בנוסף מוצע לקבוע כי מידע בדבר מוצאו של אדם ומידע על חברותו של אדם בארגון עובדים ייחשבו כמידע רגיש לפי סעיף 7 בחוק הגנת הפרטיות, הגם שלתוספת זו משמעות מוגבלת, ובעיקר הצהרתית.

על פי המוצע התקנות לא יחולו על מידע שהעביר במישרין נושא המידע עצמו. כמו כן, החובות המנויות בתקנות לא יחולו על מידע המועבר מרשויות ביטחון ואל רשויות ביטחון או אם השימוש במידע נדרש להגנה על ביטחון המדינה או אכיפת החוק.

הערות הציבור

לטיוטת התקנות הוגשו הערות ציבור בידי גופים מגוונים שהעלו קשיים שונים ביחס לתקנות המוצעות. חלק ניכר מהערות הציבור הוקדש לקשיים – המהותיים כמו גם הפרקטיים – שבהחלת התקנות רק על מידע המועבר למאגר מידע בישראל מהאזור הכלכלי האירופי, במקום החלתו הן על מידע המגיע מהאזור הכלכלי האירופי והן על מידע הנאסף בישראל או במדינות מחוץ לאזור האמור, ובכלל זה: א) פגיעה בשוויון מבלי שיש טעם ענייני לשוני בין ההסדרים וחשש כי התקנות יישארו על כנן וינציחו את אי השוויון גם בעתיד, תוך הותרת ישראל כ"חצר האחורית" של הגנת הפרטיות; ב) המסר הבעייתי שעלול לעלות מהתקנות בהיבט של המדיניות הציבורית, שעלול להוביל לשחיקה ממשית במעמדה של הזכות לפרטיות בישראל ואף לגרום לאובדן אמון של הציבור ביכולת (או ברצון) המדינה להגן על פרטיותם. ו-ג) קושי פרקטי באיתורו ובידודו של מידע שהועבר מהאזור הכלכלי האירופי וכן צורך בהשקעת משאבים רבים ולתקופת זמן מוגבלת בלבד (עד לתיקון החוק) לצורך הבנת הוראות התקנות ויישומן, בפרט מאחר שהתקנות שונות הן מן הדין הישראלי והן מן הדין החל באזור הכלכלי האירופי.

עוד נטען שסעיף 36 לחוק הגנת הפרטיות המסמיך את שר המשפטים, באישור ועדת החוקה, להתקין תקנות בנושאים המפורטים שם הכרוכים בחוק, אינו כולל הסמכה מספקת לקביעת התקנות המוצעות. בהקשר זה נטען כי מדובר בהסדרים ראשוניים המחייבים עיגון בחקיקה ראשית ואינם יכולים להיעשות בתקנות וזאת הן בשל ההבחנה בין מידע המועבר מהאזור הכלכלי האירופי ובין מידע שנאסף בישראל או במדינות אחרות, והן בשל הנטל הכרוך ביישום ההסדר.

מנגד, משרד המשפטים, הביע עמדתו כי התקנת התקנות המוצעות ביחס למידע שמגיע מהאזור הכלכלי האירופי אינה מהווה חריגה מההסמכה הקבועה בחוק הגנת הפרטיות. זאת בשל הצורך בשימור התאימות, ומאחר שביטול התאימות יוביל ממילא לכך שגוף המקבל מידע אישי מאירופה יצטרך להתחייב באופן פרטני כי הוא עומד בחובות הקבועות בדין האירופי. בנוסף הפנו נציגי הממשלה להסמכה המפורשת בסעיף 36(2) לחוק הגנת הפרטיות לקבוע תקנות בעניין "תנאים להעברת מידע ממאגרי מידע אל מחוץ לגבולות המדינה ומהם".

לדין: מוצע לדון בהצדקה ליצירת הבחנה בין מידע המגיע מהאזור הכלכלי האירופי ובין המידע המגיע מישראל. בכלל זה יש לתת את הדעת להצדקה העקרונית ליצירת הבחנה מסוג זה; **לישימות** של יצירת הבחנה מסוג זה והנטל האפשרי בהרחבת חובות הפרטיות כך שיחולו גם ביחס למידע המגיע מישראל; ולשאלת **ההסמכה** הן להסדר המוצע והן להרחבת ההסדר ביחס למידע המגיע מישראל.

טיוטת תקנות הגנת הפרטיות (הוראות לעניין מידע שהועבר לישראל מהאזור הכלכלי האירופי), התשפ"ג-2023 - בתוספת הערות הייעוץ המשפטי

בתוקף סמכותי לפי פסקה (2) להגדרה "מידע רגיש" שבסעיף 7 ולפי סעיף 36 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981¹ (להלן-החוק), ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, אני מתקין תקנות אלה:

הערות:

נוסח פסקה (2) להגדרה "מידע רגיש" וסעיף 36 לחוק הגנת הפרטיות:

"מידע רגיש –

...
(2) מידע ששר המשפטים קבע בצו, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, שהוא מידע רגיש".

36. "שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, בכל ענין הנוגע לביצועו, ובין השאר –

- (1) תנאי החזקת מידע ושמירתו במאגרי מידע;
- (2) תנאים להעברה של מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה או מהם;
- (3) כללי התנהגות ואתיקה לבעלים, למחזיקים או למנהלים של מאגרי מידע ולעובדיהם;
- (4) הוראות לענין ביעור מידע עם הפסקת פעולתו של מאגר מידע."

סעיף 36 לחוק מסמך את שר המשפטים, באישור ועדת החוקה, להתקין תקנות בכל עניין ובכלל זאת ביחס לתנאי החזקת מידע ושמירתו במאגרי מידע (סעיף 36(1)) וכן ביחס לתנאים להעברת מידע שמחוץ לגבולות המדינה או מהם (סעיף 36(2)). מכוח סעיף 36(2) לחוק הותקנו בעבר תקנות הגנת הפרטיות (העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה), התשס"א-2001.

נציין כי למיטב ידיעתנו עד היום לא עשה שר המשפטים שימוש בפסקה (2) להגדרה "מידע רגיש". להערות נוספות בעניין זה ראו תקנה 7 המוצעת שעניינה "מידע רגיש".

תקנה 1:

הגדרות	1.	בתקנות אלה – "האזור הכלכלי האירופי" – מדינות החברות באיחוד האירופי וכן איסלנד, נורבגיה וליכטנשטיין; "נושא המידע" – כהגדרתו בתקנות אבטחת מידע; "תקנות אבטחת מידע" – תקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), התשע"ז-2017. ²
--------	----	--

"האזור הכלכלי האירופי" – ה-EEA כולל את 27 המדינות החברות באיחוד האירופי וכן את איסלנד, נורבגיה

¹ ק"ת התשע"ז, עמ' 1022.

² ק"ת התשע"ז, עמ' 1022.

ולכבטנשטיין אשר קשורות לאיחוד בהסכם האזור הכלכלי האירופי ושגם לגביהן חלה התאימות שניתנה לישראל בשנת 2011.

"נושא המידע" – מוצע להגדיר את נושא המידע כהגדרתו בתקנות אבטחת מידע – "האדם שעל אודותיו קיים מידע במאגר המידע". בחוק שני ביטויים המתייחסים לנושא המידע – "האדם שהמידע מתייחס אליו" (סעיף 17) ו"האדם אשר המידע מתייחס אליו" (סעיף 23).

תקנה 2:

תחולה	2.	(א) תקנות אלה יחולו על מידע המצוי במאגר מידע בישראל אשר הועבר מהאזור הכלכלי האירופי , ולמעט מידע שהעביר במישרין אדם על אודות עצמו.
		(ב) על אף האמור בתקנת משנה (א), החובות המנויות בתקנות אלו לא יחולו על:
		(1) מידע שהועבר מרשות האחראית על הבטחון או אכיפת החוק באזור הכלכלי האירופי לרשות ביטחון כהגדרתה בסעיף 19(ג) לחוק;
		(2) שימוש במידע הנדרש למטרת הגנה על בטחון המדינה או אכיפת חוק, וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי להבטחת מטרות אלו.

מוצע לקבוע כי תחולת התקנות היא ביחס למידע המצוי במאגר מידע בישראל שהועבר מהאזור הכלכלי האירופי, אלא אם הוא הגיע במישרין מנושא המידע ובחריגי ביטחון ואכיפת חוק:

תקנת משנה (א) – מידע המצוי במאגר מידע בישראל אשר הועבר מהאזור הכלכלי האירופי, ולמעט מידע שהעביר במישרין אדם על אודות עצמו:

ההגדרות בחוק כיום ל"מידע ול"מאגר מידע":

- **"מידע"** – "נתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו";

- **"מאגר מידע"** – אוסף נתוני מידע, המוחזק באמצעי מגנטי או אופטי והמיועד לעיבוד ממוחשב, למעט –

(1) אוסף לשימוש אישי שאינו למטרות עסק; או

(2) אוסף הכולל רק שם, מען ודרכי התקשרות, שכשלעצמו אינו יוצר איפיון שיש בו פגיעה בפרטיות לגבי בני האדם ששמותיהם כלולים בו, ובלבד שלבעל האוסף או לתאגיד בשליטתו אין אוסף נוסף;

לדיון:

א. למה הכוונה ב"הועבר", בפרט בעידן של אחסון ענן? האם מתן גישה למידע מהווה העברה? אם כן, לכאורה, התקנות יחולו גם על מידע שנאסף מנושאי מידע ישראלים, מוחזק בידי ספק ענן אירופי, ובעל המאגר הישראלי ניגש אליו מרחוק, שכן גישה כזו למידע תהווה "העברה" לישראל מהאזור הכלכלי האירופי.

ב. "מידע שהעביר במישרין אדם על אודות עצמו" אינו מידע שתקנות אלו חלות עליהן – מה נחשבת העברה ישירה? האם יש צפי לעיוות אופן העברת המידע כך שלכאורה יועבר ישירות על ידי האדם או להיפך – האם אנחנו צפויים לייצר שוק להעברות מידע באמצעות אירופה לצורך הגברת הפרטיות האישית בישראל?

תקנת משנה (ב) – אי תחולת החובות לפי תקנות אלו:

(1) מידע שהועבר מרשות האחראית על הביטחון או אכיפת החוק באזור הכלכלי האירופי לרשות ביטחון כהגדרתה בסעיף 19(ג) לחוק;

הגדרת "רשות ביטחון" בסעיף 19(ג) לחוק:

"רשות בטחון", לענין סעיף זה – כל אחד מאלה: (1) משטרת ישראל; (2) אגף המודיעין במטה הכללי והמשטרה הצבאית של צבא-הגנה לישראל; (3) שירות בטחון כללי. (4) המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים. (5) הרשות להגנה על עדים."

לדיון: מהי "רשות האחראית על הביטחון או אכיפת החוק"? האם יש הגדרה מקובלת לכך?

(2) שימוש במידע הנדרש למטרת הגנה על בטחון המדינה או אכיפת חוק, וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי להבטחת מטרות אלו.

לדיון:

א. "הגנה על ביטחון המדינה או אכיפת חוק" – למה הכוונה?

ב. "ההיקף הנחוץ והמידתי" – בחוק הגנת הפרטיות המונח "מידתי" אינו מוכר ובמקומו ישנו שימוש במונח **סבירות**. כך לדוגמא בסעיף 20 (נטל ההוכחה): "חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביודעין במידה גדולה משהיתה **נחוצה באופן סביר** לצורך העניינים שניתנה להם הגנה בסעיף 18(2).

תקנה 3:

חובת מחיקת מידע	3.	(א) בעל מאגר מידע ימחק מידע לבקשתו הכתובה של נושא המידע בהתקיים אחד מאלה:
		(1) המידע נוצר, נתקבל, נצבר או נאסף בניגוד להוראות כל דין, או שהמשך השימוש בו מנוגד להוראות דין;
		(2) המידע אינו נחוץ עוד למטרות שלשמן נוצר, נתקבל, נצבר או נאסף.
		(ב) על אף האמור בתקנת משנה (א), בעל מאגר מידע רשאי לסרב לבקשת מחיקה אם מצא כי השימוש במידע הוא לצורך אחד מאלה, וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי לאותו צורך:
		(1) מימוש חופש הביטוי, לרבות זכות הציבור לדעת;
		(2) מילוי חובה חוקית או ביצוע סמכות על פי דין;
		(3) הגנה על עניין ציבורי, לרבות למטרות ארכוב, מחקר מדעי או מחקר סטטיסטי;
		(4) ניהול הליך משפטי או גביית חובות;
		(5) מניעת הונאה, גניבה, או מניעת פעולות אחרות שעלולות להשפיע על דיוק המידע או מהימנותו;

			(6) מימוש חובות הנובעות מהסכם בין-לאומי שממשלת ישראל היא צד לו.
		(ג)	התקבלה בקשה כאמור בתקנת משנה (א) ומצא בעל מאגר המידע כי לא מתקיימים החריגים כאמור בתקנת משנה (ב), ימחק את המידע שבשליטתו, או יבצע פעולות המבטיחות שלא יתאפשר, באמצעים סבירים, לזהות את נושא המידע.
		(ד)	בעל מאגר מידע יודיע בכתב לנושא המידע על החלטתו בבקשה, במועד המוקדם האפשרי בנסיבות העניין.

מוצע לקבוע את זכותו של נושא המידע לבקש שמידע אישי אודותיו יימחק ממאגר המידע, ובהתאם את חובתו של בעל המאגר למחוק מידע זה, בהתקיים אחת משתי העילות המוצעות : א. אם המידע נוצר או נאסף בניגוד להוראות כל דין, או ב. אם המידע אינו נחוץ עוד למטרות שלשמן נוצר או נאסף. בעל המידע רשאי לסרב לבקשת המחיקה בהתקיים אחד מהחריגים המנויים בתקנת משנה (ב) וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי לאותו צורך.

לצד קביעת חובת המחיקה, מוצע לקבוע בתקנת משנה (ג) כי אם בעל מאגר המידע מצא כי לא מתקיימים החריגים המנויים בתקנת משנה (ב), עליו למחוק את המידע או לבצע פעולות שיבטיחו כי לא ניתן יהיה, באמצעים סבירים, לזהות את נושא המידע. בתקנת משנה (ד) מוצע לקבוע כי על בעל מאגר המידע ליידע את נושא המידע, בכתב, בדבר החלטתו בבקשת המחיקה, במועד המוקדם האפשרי בנסיבות העניין.

התקנה המוצעת שואבת השראה מסעיף 17 ל-GDPR, המעגנת את זכות המחיקה ("the right to be erased"), ועניינה גם "בזכות להישכח" (right to be forgotten).

יוער, כי הדין הנוכחי בישראל אינו מכיר בזכות להישכח ואף לא בזכות המחיקה במפורש וכדי להגיע אליה נדרשת פרשנות רחבה של סעיף 14 לחוק הקובע זכות לבקשת תיקון מידע מבעל מאגר. בסעיף אין חובה לבעל המאגר להיענות לבקשה ולא נקבעת בו מסגרת זמנים מחייבת. עם זאת, החזקת מידע בניגוד לדין עלולה לגרום לביטול רישומו של המאגר, שיחייב את מחיקת המידע כולו. להשלמת התמונה נציין כי הזכות להישכח רחבה יותר מהזכות למחיקת מידע וכוללת לא רק את המחיקה מהמאגר אלא, לדוגמא, גם את "שובל המידע" שנובע ממנו. למשל, שהמידע יעלה בחיפוש במנוע חיפוש (הזכות הוכרה לראשונה בפסק הדין קוסטחה גונזלס נגד גוגל (Google Spain SL and Google Inc. v Agencia Española de Protección de Datos (AEPD) and Mario Costeja González (CJEU 2014)).

לדיון:

- א. בדברי ההסבר מצוין כי סירובו של בעל מאגר המידע צריך להיות **במידה סבירה** תוך איזון בין הצורך לשימוש במידע, אל מול המחיקה של נושא המידע, אולם התקנה אינה נוקטת בביטויים אלו.
- ב. האם לא ניתן לקבוע אופן התקשרות סדור ויעיל שבו נדרשים נושאי המידע להעביר את בקשותיהם לבעל מאגר המידע, מעבר לדרישת הכתב. לדוגמא לקבוע כי בקשה תועבר בטופס אינטרנטי או למייל רשמי של התאגיד?
- ג. האם יש מקום להוסיף סעיף בדומה לסעיף 20(ב) לתקנות אבטחת מידע, המאפשר לרשות לקבוע הנחיות שעמידה בהן תייצר חזקה של התנהלות לפי התקנות?
- ד. החריג המנוי בסעיף קטן (ב)(5) לחובת המחיקה לפי בקשת נושא המידע, לא ברור דיו: באילו נסיבות יהיו "מניעת הונאה, גניבה" בגדר מטרות נוספות על אלה שלשמן המידע נאסף או נוצר מלכתחילה, ומדוע "מניעת

פעולות אחרות שעלולות להשפיע על דיוק המידע או מהימנותו" מהוות מטרות שיצדיקו את אי מחיקתו של מידע שאינו נחוץ (אם המידע לא נדרש עוד לצורך מטרות איסופו במקור, מה הרלוונטיות של מהימנותו ודיוקו)?

תקנה 4:

הגבלת החזקת מידע שאינו נחוץ	4.	(א) בעל מאגר מידע יפעיל מנגנון ארגוני, טכנולוגי או אחר, שמטרתו להבטיח כי במאגר המידע לא מוחזק מידע שאינו נחוץ עוד למטרה שלשמה נאסף או הוחזק או למטרה אחרת שלשמה מותר להחזיקו לפי כל דין (להלן – מידע שאינו נחוץ).
		(ב) מצא בעל מאגר מידע, בין היתר, על סמך המנגנון האמור בתקנת משנה (א), כי במאגר המידע מוחזק מידע שאינו נחוץ, ימחק את המידע האמור במועד המוקדם האפשרי בנסיבות העניין.
		(ג) חובה כאמור בתקנת משנה (ב) לא תחול, אם בוצעו לגבי המידע האמור פעולות המבטיחות שלא יתאפשר באמצעים סבירים לזהות את נושא המידע, או אם השימוש במידע הוא לצורך אחד מאלה, וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי לאותו צורך:
		(1) מימוש חופש הביטוי לרבות זכות הציבור לדעת;
		(2) הגנה על עניין ציבורי, לרבות למטרות ארכוב, מחקר מדעי או מחקר סטטיסטי;
		(3) ניהול הליך משפטי או גביית חובות;
		(4) מניעת הונאה, גניבה, או מניעת פעולות אחרות שעלולות להשפיע על דיוק המידע או מהימנותו;
		(5) מימוש חובות <u>הנובעות</u> מהסכם בין-לאומי שממשלת ישראל היא צד לו.

תקנה זו עניינה הגבלת בעל מאגר המידע מהחזקתו של מידע לא נחוץ, על ידי קביעת חובה אקטיבית להפעלת מנגנון לבחינת נחיצות המידע וכן קביעתה של חובה אקטיבית למחיקת מידע שאינו נדרש בהקדם האפשרי. על פי דברי ההסבר הוראה זו מבוססת על סעיף 5(e) לתקנות ה-GDPR, שנוסחו:

Art. 5 GDPR Principles relating to processing of personal data:

e. Kept in a **form which permits identification of data subjects for no longer than is necessary for the purposes for which the personal data are processed**; personal data may be stored for longer periods insofar as the personal data will be processed solely for archiving purposes in the public interest, scientific or historical research purposes or statistical purposes in accordance with [Article 89\(1\)](#) subject to implementation of the appropriate technical and organizational measures required by this Regulation in order to safeguard the rights and freedoms of the data subject ('storage limitation').

לדיון:

- בתקנות מובהר כי על בעל המידע להפעיל מנגנון לבחינת נחיצות המידע, אך, על פני הדברים, ב-GDPR אין חובה להפעלת מנגנון מסוג זה ומדברי ההסבר לתקנות עולה לכאורה כי גם מנגנון "רזה" יותר יעמוד ברף האירופי בהקשר זה, למשל מנגנון המחייב בעל המאגר בבדיקה תקופתית. מדוע נבחר המנגנון המחמיר יותר?
- למה הכוונה ב"מטרה אחרת שלשמה מותר להחזיקו לפי כל דין"?

תקנה 5:

חובת דיוק מידע	5.	(א) בעל מאגר מידע יפעיל מנגנון ארגוני, טכנולוגי או אחר שמטרתו להבטיח כי המידע שבמאגר המידע נכון, שלם, ברור ומעודכן.
		(ב) מצא בעל מאגר מידע, בין היתר, על סמך המנגנון האמור בתקנת משנה (א), כי במאגר המידע מוחזק מידע שאינו נכון, שלם, ברור או מעודכן, ינקוט אמצעים סבירים בנסיבות העניין לצורך תיקון או מחיקת המידע.

תקנה זו קובעת את חובת בעל מאגר המידע להפעיל מנגנון להבטחת דיוקו של המידע, וכן להפעיל אמצעים סבירים בנסיבות העניין לצורך תיקון או מחיקת המידע, אם זה נמצא כבלתי מדויק.

על פי דברי ההסבר לתקנות, התקנה האמורה מבוססת על העיקרון הקבוע בסעיף 5(1)(d) לתקנות האירופאיות ומהווה השלמה לסעיף 14 לחוק המעגן את זכותו של נושא המידע שמידע אודותיו במאגר מידע אינו נכון, שלם, ברור, או מעודכן, לפנות לבעל מאגר המידע בבקשה לתקן את המידע או למחקו. גם לתקנה 1(3) לתקנות העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה הקובעת כי " (3) מידע שנאגר יהיה מדויק ומעודכן".

לדיון:

בעוד התקנה המוצעת אינה מסייגת את החובה להבטיח שהמידע מעודכן, בסעיף המקביל ב-GDPR מדובר בחובה שחלה רק כאשר הדבר נחוץ –

- GDPR, Art. 5(1)(d): "Personal data shall be: (...) accurate and, **where necessary, kept up to date**;
האם אין מקום לקבוע סייג דומה גם כאן?

תקנה 6:

חובת יידוע	6.	(א) בעל מאגר מידע שקיבל מידע אודות אדם, יודיע לו, במישרין או בעקיפין באמצעות הגורם שממנו הועבר המידע מהאזור הכלכלי האירופי, ככל האפשר בסמוך לאחר קבלת המידע ולכל המאוחר תוך חודש ממועד קבלת המידע, על כל אלה:
		(1) זהות בעל מאגר המידע ו מנהל המאגר , מענם ודרכי ההתקשרות עמם;
		(2) מטרת העברת המידע;
		(3) סוג המידע שהועבר;
		(4) קיומה של זכות מחיקה לפי תקנה 2, זכות עיון במידע לפי סעיף 13 לחוק וזכות לתיקון מידע לפי סעיף 14 לחוק.
		(ב) ביקש בעל מאגר מידע להעביר את המידע שקיבל לצד שלישי, יודיע במישרין או בעקיפין באמצעות הגורם שממנו הועבר המידע מהאזור הכלכלי האירופי, לנושא המידע, מוקדם ככל האפשר, ולכל המאוחר עם העברת המידע, על כל אלה:
		(1) זהות ופרטי ההתקשרות של הצד שלישי או סוג הגורמים השלישיים אליהם יועבר המידע;

(2)	מטרת העברת המידע ;		
(3)	סוג המידע שיועבר ;		
(4)	קיומה של זכות מחיקה לפי תקנה 3, זכות עיון במידע לפי סעיף 13 לחוק וזכות לתיקון מידע לפי סעיף 14 לחוק.		
(ג)	חובת היידוע כאמור בתקנת משנה (א) או (ב) לא תחול בהתקיים אחד מאלה, וזאת בהיקף הנחוץ והמידתי בשים לב לנסיבות העניין :		
(1)	לבעל מאגר המידע יש יסוד סביר להניח שפרטי המידע הכלולים בתקנת משנה (א) או (ב) ידועים לנושא המידע ;		
(2)	פרטי ההתקשרות של נושא המידע אינם ידועים לבעל מאגר המידע, או שיישום חובת היידוע כרוך בהכבדה בלתי סבירה על בעל מאגר המידע, והכל בשים לב לאפשרות להיעזר בגורם שממנו הועבר המידע ;		
(3)	קיומה של חובת סודיות בדין או איסור בדין על גילוי המידע ;		
(4)	קיומה של הוראה בדין המסדירה את גילוי פרטי המידע המפורטים בתקנת משנה (א) או (ב) ;		
(5)	מימוש חובת היידוע עלול לפגוע בשלומם או בחייו של אדם ;		
(6)	מימוש חובת היידוע עלול לפגוע בפעילות עיתונאית או לחשוף את מקור המידע של פעילות עיתונאית ;		
(7)	מימוש חובת היידוע יפגע בזכויותיו של אדם במידה העולה על הפגיעה הנובעת מאי גילוי פרטי המידע לפי תקנת משנה (א) או (ב) בנושא המידע.		

סעיף 11 לחוק הגנת הפרטיות מעגן את חובת היידוע במצב בו נערכה פניה לאדם לקבלת מידע על אודותיו, מכוח הסכמתו של נושא המידע או מכוח חובה חוקית :

”חובת מבקש מידע

פניה לאדם לקבלת מידע לשם החזקתו או שימוש בו במאגר מידע תלויה בהודעה שיצוינו בה –

1. אם חלה על אותו אדם חובה חוקית למסור את המידע, או שמסירת המידע תלויה ברצונו ובהסכמתו ;
2. המטרה אשר לשמה מבוקש המידע ;
3. למי יימסר המידע ומטרות המסירה.”

התקנה המוצעת מהווה השלמה לחובת היידוע הקבועה בסעיף 11 כאמור, ומתייחסת לחובת יידוע במקרה של פניה לבקשת מידע מנושא המידע עצמו.

על פי פסקה (א) בעל מאגר המידע יודיע לנושא המידע, במישרין או באמצעות הגורם ממנו שממנו הועבר המידע, על פריטי המידע המנויים בתקנת משנה (א) ובאופן הקבוע בה. תקנת משנה (ב) קובעת כי בעל מאגר המידע המעביר את המידע שקיבל לצד שלישי צריך להודיע לנושא המידע על פריטי המידע המנויים בתקנת המשנה ; ותקנת משנה (ג) קובעת חריגים לחובת היידוע, שיחולו בהיקף הנחוץ והמידתי בשים לב לנסיבות העניין, כך שיתכן שחובת

היידוע תתקיים גם מקום בו מתקיים לכאורה אחד החריגים. התקנה שואבת השראה מסעיפים 13 ו-14 ל-GDPR. **בתקנה המוצעת דרישה לחובת יידוע בדבר זהות בעל מאגר המידע ומנהל המאגר.** זהו איזכור ראשון ויחיד בתקנות של מנהל המאגר. לפי פרסומי הרשות להגנת הפרטיות, "מנהל מאגר" הוא, כברירת מחדל, מנכ"ל הארגון בעל המאגר או מנהל בכיר בארגון שהמנכ"ל הסמיך לכך (ובלבד שאינו משמש במקביל כממונה על אבטחת המידע שבמאגר מחשש לניגוד עניינים).

תקנה 7:

מידע רגיש	7.	מידע שהועבר למאגר מידע בישראל כאמור בתקנה 2 בעניינים המפורטים להלן, הוא מידע רגיש לפי סעיף 7 לחוק:
		(1) מידע על מוצאו של אדם;
		(2) מידע על חברות בארגון עובדים.

סעיף 7 לחוק קובע מהו "מידע רגיש":

"מידע רגיש –

1. נתונים על אישיותו של אדם, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, דעותיו ואמונתו;
2. מידע ששר המשפטים קבע בצו, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, שהוא מידע רגיש;

בתקנה זו מוצע להרחיב זאת גם על מידע על מוצאו של אדם ומידע על חברות בארגון עובדים. נכון להיום בדין הישראלי המשמעות של "מידע רגיש" רלוונטית רק לחובת רישום מאגר המידע (ראו סעיף 8(ג) לחוק), שהיא חובה שממילא אינה נאכפת כעבירה יחידה, ואולם נציין כי בתיקון 14 לחוק הוצע לקבוע כי הפרת הוראות החוק ביחס למידע רגיש תכפיל פי 10 את סכומי העיצומים הכספיים שהוצע לקבוע בהצעת החוק.

לדיון:

מה משמעות הביטוי "מוצאו של אדם"? נציין כי בתקנות ה-GDPR סעיף 9(1) ל-GDPR שעניינו סוגי מידע שעיבודם אסור, אלא בנסיבות מסוימות, מתייחס לביטוי *racial or ethnic origin*.

תקנה 8:

שמירת דינים	8.	אין בתקנות אלה –
		(1) כדי לגרוע מחובות אחרות המוטלות על בעל מאגר מידע לפי כל דין;
		(2) כדי להתיר שימוש במידע שאינו מותר לפי כל דין.

תקנה 9:

תחילה	9.	תחילתן של תקנות אלה –
		(1) שלושה חודשים מיום פרסומן (להלן – היום הקובע) – לגבי מידע שהתקבל במאגר מידע בישראל ביום הקובע או לאחריו;
		(2) שנה מיום פרסומן – לגבי מידע שהתקבל במאגר מידע בישראל לפני היום הקובע.